

ket Præsident, er det, som det oplyses i Bemærkningerne, fordi Formanden i de kollegiale Retter har denne Benævnelse. I øvrigt er det jo ret ligeegyldigt, om han kaldes Præsident eller Formand. I det tidligere Lovforslag var det foreslaaet, at der skulde være yderligere 3 andre Medlemmer, medens det foreliggende Lovforslag har 4 Medlemmer, hvoraf de to skal være lægekyndige og to opfylde Betingelserne for at være ubemidlede Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse. Ifølge det tidligere Lovforslag skulde der kun være eet lægt Medlem, og om dette Medlem benyttedes det Udtryk: „som skal tilhøre de arbejdende Klasser“. Jeg tror, det er meget heldigt, at man nu har foreslaaet to Medlemmer, thi medens man utvivlsomt, efter som Lovforslaget tidligere var formet, vilde have taget en Arbejder fra Byerne, gaar jeg ud fra, at naar den højtærede Minister i Aar har foreslaaet to Medlemmer, er det netop for at kunne faa Lejlighed til ikke blot at vælge et Medlem for Byerne, men ogsaa et Medlem, som kan betragtes som naturlig Repræsentant for Landkasserne. Jeg tror, at det vil være meget heldigt, at Invalideforsikringsretten kommer til at omfatte to læge Medlemmer, hvoraf det ene har særligt Kendskab til Byforhold og det andet særligt Kendskab til Forholdene paa Landet. Der findes kun et eneste Medlem saavel i Bestyrelsen for Invalideforsikringsfondens som i Invalideforsikringsretten, som er pensionsberettiget Tjenestemand. Det er Præsidenten for Invalideforsikringsretten. Medens der i det tidligere Lovforslag, som man maaske vil erindre, var fastsat bestemte Lønninger og Honorarer for Medlemmerne af Invalideforsikringsretten, er dette ikke sket her, og jeg betragter det som en Selvfølge, at Grunden er den ganske simple, at man efterhaanden er kommet ind paa den Betragtning, at alle Spørgsmaal, der vedrører Lønninger og Honorarer, først skal behandles i Lønningsudvalget, eventuelt Lønningsraadet, og ikke ordnes paa vedkommende Lovforslag, men ved en særlig Lov, og dette er sikkert ogsaa det rigtigste.

I Sygekasselovforslaget findes et Par Bestemmelser, som siger, at Sygekassernes Vedtægter for Fremtiden udtrykkelig skal indeholde Angivelser af saavel Medlemmernes som Bestyrelsens Rettigheder og Pligter i Henhold til Invalideforsikringsloven. Dette er selvfølgelig nødvendigt, fordi det, som jeg sagde før, i Virkelighe-

den bliver baade Rettigheder og Pligter af meget betydeligt Omfang, det her kommer til at dreje sig om baade for Medlemmerne og for Kassernes Bestyrelser.

Endnu foreslaas der en Ændring i Sygekasseloven, som vil have meget stor Betydning for Sygekasselovens Forhold til Invalideforsikringsloven. Det er den i § 13 foreslaaede Ændring i Sygekasselovens § 24, der medfører, at naar en Person har opbrugt sin Sygekassehjælp og ligeledes sin Hjælp efter Fattiglovens § 63, og en Lægeattest viser, at vedkommende lider af en hyppig tilbagevendende eller uhelbredelig Sygdom, skal Sygekassens Bestyrelse gennem Invalideforsikringsfondens forsaavidt vedkommende maa antages at være berettiget til at oppebære Invalidere, forlange Invalideforsikringsrettens Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt den fornødne Nedsættelse i Erhvervsevnen foreligger. Det er den Ændring i den nugældende Sygekasselov, som en opmærksom og pligtopfyldende Sygekassebestyrelse oftest vil faa Brug for, idet det for den vil gælde om at faa konstateret i rette Tid og paa rette Maade, om et Medlems Arbejdsevne er blevet saaledes nedsat, at vedkommende ikke bør gaa tilbage som nydende Medlem af Sygekassen ogsaa med Hensyn til Pengehjælp, men bør undergives Invalideforsikringsrettens Skøn over, om vedkommende ikke i Virkeligheden er berettiget til at nyde Invalidere. Det afgørende i saa Henseende er jo, som enhver har set i Lovforslaget, at vedkommendes Arbejdsevne er nedsat til mindre end $\frac{1}{3}$ af det normale. Hvis Invalideforsikringsretten skønner, at vedkommende er berettiget til Invalidere, kan nogle Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som jeg tillægger endogsaa meget stor Betydning, og som ikke fandtes i det sidst forelagte Lovforslag, komme til Anvendelse. Det er de Bestemmelser, som berettiger Invalideforsikringsfondens Direktion til at yde vedkommende Invalid Bandedage, kunstige Lemmer, Brillor og lignende paa Fondens Bekostning og tillige vedligeholde disse Hjælpemidler samt endvidere til at afholde de Udgifter, der kan være forbundne med at lade en Invalid oplære saaledes, at hans Erhvervsevne derved kan forøges. Det er Bestemmelser, som jo er parallelle med dem, der findes vedrørende andre lignende Forsikringer, f. Eks. Ulykkesforsikringer, og som utvivlsomt hører hjemme ogsaa her, thi det har stor Betydning ikke blot for vedkommende selv, men ogsaa for Samfundet og i dette Til-